

La Companyia MINIMÍSSIM A: «'De setí' és una reivindicació de la tendresa»

Estrenem el nou clip de la companyia unipersonal de Gerard Díaz acompanyat d'Agustina Monczar a les teles aèries, i en parlem amb ell

La Companyia MINIMÍSSIM A | Juan Miguel Morales

Guanyadora del Concurs Sons de la Mediterrània de l'any passat (<http://www.enderrock.cat/sons/noticia/97/companyia/minimissima/guanya/concurs/sons/2019>) a l'escenari de la Fira Mediterrània de Manresa, **La Companyia MINIMÍSSIM A** està d'estrena. La companyia d'un sol noi, el santcugatenc Gerard Díaz, ha estat capaç de seduir, no només el jurat del Concurs Sons, sinó tots els amants de la música d'arrel mediterrània. I avui estrenem el nou clip interdisciplinari que presenta Díaz sota el nom de "De setí".

"De setí" és una peça que ja fa anys que acompanya Díaz, però que, sota el projecte de **La Companyia MINIMÍSSIM A**, ha agafat tota una nova volada. Concebuda per al ball de parella, com un petit vals, la cançó destil·la tendresa en aquest nou audiovisual. En el clip, l'acordió de Díaz, tocant amb cura la melodia, es combina amb l'art d'Agustina Monczar a les teles aèries que, en un ambient de clarobscur i intimitat, es fusionen sota l'esguard de l'objectiu de Bet Rourich (càmera). Ens ho explica en detall el mateix Díaz.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=QJLke7jbF1s>

Com sorgeix "De setí"?

El vaig fer fa molts anys, en una època en què fèiem molt ball folk, i va nèixer com un valset, un ball de parella. Les tres primeres notes, que són molt característiques, em recordaven una mica a una composició d'**Erik Satie**, i vaig fer aquesta mena de joc de paraules, perquè em semblava una cosa tendra, suau, delicada... És una reivindicació de la tendresa. Com l'he feta en circs, ha guanyat nous matisos, perquè, de fet, ara sembla que estigui feta expressament pel circ.

I per què decideixes recuperar-la ara?

Perquè, amb la **La Companyia MINIMÍSSIMA**, la idea és agafar coses tradicionals i portar-les cap al meu terreny, modificant-les tant com calgui. No modificant-les per modificar, sinó perquè les adapto a la meua manera de fer. I em sembla que potser és la manera més tradicional de tocar: no haver de cenyir-se a una partitura. Però també volia introduir composicions pròpies perquè, en definitiva, antigament el músic tocava el que sabia, que era el que feia ell i el que havia après a tocar. Sense traçar una frontera clara entre un i altre. I a mi tampoc m'interessava que l'hi hagués. Entendre-ho tot com un repertori viu i canviant, que es va hibridant amb noves aportacions.

Hi ha un interès per fer de la teva música tot un espectacle interdisciplinar, com fas en el vídeo de "De setí", o com faràs a la Fira Mediterrània de Manresa d'enguany (<http://www.enderrock.cat/noticia/21436/descoberta/23a/fira/mediterrania>) . D'on prové aquest interès?

M'ha agradat sempre. En general, em presento jo sol, però també he anat fent diverses col·laboracions. Per exemple, amb el David Vila vam fer tot l'estiu passat un espectacle on ell explicava els seus contes i jo hi posava música. Me n'he adonat que és un format molt còmode: soc jo, fent que el que sigui, perquè no m'he de posar d'acord amb ningú, i puc fer-ho amb poesia, contes, dansa... Ja ho havia començat a explorar, però va accelerar-se amb el confinament. Em vaig quedar sense bolos i, o bé feia els vídeos aquests de sincronitzar diversos músics, o bé, per fer una cosa en directe, feia algun muntatge en què no calgués una sincronització perfecte. I se'm va acudir fer-ho amb dibuix, fotografia, poesia, contes, etc. També perquè els directes tenien una qualitat de so, que dir-li concert em semblava agoserat (RIU). En vaig començar a fer un per setmana, cadascun amb algú diferent. I quan vam poder començar a sortir de casa vam voler seguir aprofitant-ho. La setmana passada, per exemple, vam ser amb l'Eva Navarro al festival Pati Plah El vídeo de "Setí", el vam fer just acabat el confinament estricte, tots teníem molt temps lliure (RIU), ens vam posar d'acord una noia provinent del cinema, una del circ, i jo, i aquest en va ser el resultat.

(https://www.instagram.com/p/B_-NGS4oRcN/?utm_source=ig_embed&utm_campaign=loading)

Ver esta publicación en Instagram (https://www.instagram.com/p/B_-NGS4oRcN/?utm_source=ig_embed&utm_campaign=loading)

Una publicació compartida de LA COMPANYIA MINIMÍSSIMA (@lacompanyiaminimissima) (https://www.instagram.com/p/B_-NGS4oRcN/?utm_source=ig_embed&utm_campaign=loading) el 9 May, 2020 a las 8:22 PDT

Però més enllà del confinament, és una cosa que vols seguir explorant?

I tant! Per mi és ideal, porto el meu repertori i l'adapto a les necessitats de qui col·labora. A la Fira Mediterrània està previst fer-ho així, amb la Lali Mateu i el Roger Cusidó, amb qui ja hem fet algunes coses plegats. I sí, la idea és anar fent això, espectacles interdisciplinars, i també col·laborar amb músics, perquè algun músic també vindrà a la Fira amb nosaltres.

Vídeo: <https://www.youtube.com/watch?v=F4nj7SVBys0>

A la Fira Mediterrània, precisament, hi presentaràs el nou disc que ets a punt de treure, La Companyia MINIMÍSSIMA (Microscopi, 2020). En l'àlbum, hi podem sentir també la teva veu, però en canvi, a "De setí", l'has fet només instrumental.

Sí, en el disc hi ha peces instrumentals i cantades. Hi ha cops que hi poso lletra, o bé alguna meua o bé lletres tradicionals o una poesia d'algú que m'agrada, i n'hi ha que les deixo instrumentals. No hi ha més: em sembla que l'instrumental també es súper vàlid i no em veig amb l'obligació de posar lletres sempre.

I l'atracció per la música tradicional, d'on ve?

No m'he proposat triar aquest estil per res en concret. A mi m'agrada i m'interessa la música clàssica, la música antiga, el rock i moltes altres coses, però a l'hora de tocar i crear, sempre m'he

trobat còmode amb la música més o menys tradicional, que potser també és la que conec més. M'hi he trobat, i és la que em permet, a vegades, recuperar coses i crear igual que si estigués fent servir un altre sistema de música.

Però és cert que l'escena actual de música tradicional és potser més tímida que d'altres i pot suposar un repte.

La veritat és que no ho sé, perquè no em preocupa massa. Jo faig el que em ve de gust fer i espero que interessi a algú, però si no, també ho faria (RIU). No m'he parat a pensar si és més fàcil o més difícil, no ha format part de les meves preocupacions. Quan vaig crear la **MINIMÍSSIMA** vaig plantejar-me què m'agradava, i prou. I si agrada poc tindrè menys públic, i si agrada molt, en tindrè més.

La Companyia MINIMÍSSIMA Foto: Juan Miguel Morales

I com va ser el teu pas pel concurs Sons de la Mediterrània?

Jo no m'havia presentat mai a un concurs, i vaig pensar que el que estava fent tenia cert sentit a la Fira de Manresa. I quan vaig voler presentar-m'hi, vaig descobrir el concurs i vaig decidir participar-hi. Vaig quedar finalista, vaig anar allà, vaig fer el que havia de fer... I, no soc gens competitiu, però vaig acabar guanyant un premi, que està molt be. De sobte la gent em deia que li agradava el que feia, que és molt agraït, i ha fet que més gent s'hi interessi, m'ha donat visibilitat. I això no m'havia preocupat mai massa, però reconec que no està malament (RIU). El premi dona valor el que fas i visibilitat, sabent que hi havia altres propostes fantàstiques i no vol dir que la meva sigui millor.

Ens pots avançar una mica com serà el nou disc?

Hi haurà més de deu *tracks*, i en quasi tots hi ha una col·laboració, que pot ser un músic -hi ha la viola de gamba de la Lixsania Fernández o un clarinet, per exemple-, o un poeta com el Pep Divins, o un escriptor com el David Vila. És un disc de petites coses que tenen el seu interès al marge de la repercussió que tinguin. Un disc per escoltar-se'l amb afecte, perquè està fet amb cura i afecte. I penso que també està molt ben gravat amb el Pau Vinyoles, que crec que ha entès molt bé la idea de fer aquestes coses petites com **La Companyia MINIMÍSSIMA**. I a l'octubre, si tot va bé, el presentarem a Manresa i on es pugui.